Đêm kinh dị ở Riad cổ xưa



Mỗi lần ai hỏi tôi về chuyến du lịch Morocco vừa qua có vui không, tôi đều ngần ngại trả lời:

-Vui thì có vui, nhưng cũng có những điều thật bí ẩn đến khó hiểu, cho đến bây giờ tôi cũng không thể lý giải được! tôi không biết do trí tưởng tượng của tháng Mười Halloween hay là sự thật!?

Chuyến du lịch của chúng tôi đến Morocco vào gần cuối tháng 10, lạ một điều là chỉ vỏn vẹn có 4 người thôi, nên xe đón chúng tôi ở phi trường Casablanca chỉ là chiếc van nhỏ; sau hai ngày thăm thủ đô Rabat, thời tiết thật mát mẻ, dễ chịu, người hướng dẫn viên chở hai vợ chồng tôi cùng một cặp nữa, là hai cha con đến thành phố cổ Fez, cách Casablanca khoảng 3 tiếng rưỡi.

Suốt chặng đường, cảnh vật sa mạc hoang vu lướt qua cửa sổ dưới cái nắng khô khốc của Bắc Phi, khi màn đêm buông xuống, không khí ngột ngạt và cái se lạnh từ sa mạc bắt đầu len lỏi qua những con hẻm sâu hun hút như mê cung của khu phố cổ Medina. Tôi nhận phòng khá muộn sau một chuyến đi dài ê ẩm cả người.

Người quản gia già người bản xứ, khoác chiếc áo Djellaba dài có mũ trùm đầu, lặng lẽ dẫn chúng tôi qua những dãy hành lang gạch gốm mosaic tối mờ, rồi đẩy nhẹ cánh cửa gỗ kêu kẽo kẹt chạm khắc nặng nề, lên tiếng:

-Phòng của ông bà đây. Chúc một đêm yên bình!

Ông ta thì thầm bằng thứ tiếng Pháp lơ lớ, nụ cười ẩn hiện trong bóng tối trước khi quay gót bước đi, để lại vợ chồng tôi với không gian rộng lớn đến kỳ lạ.
Căn phòng rộng một cách ngột ngạt. Trần nhà cao hun hút, những ánh đèn vàng hắt ra từ chiếc đèn lồng sắt uốn không thể rọi tới, từng khoảng tối đen ngòm như đang chực chờ nuốt chửng lấy chúng tôi.

Giữa phòng là bộ sofa bằng nỉ cũ kỹ, màu đỏ đun đã sờn rách ở các góc. Khi tôi mệt mỏi thả mình xuống, một mùi ẩm mốc, mùi của lớp bụi thời gian và gỗ mục bốc lên, xộc thẳng vào mũi. Cảm giác như căn phòng này đã bị khóa kín hàng thập kỷ, và tôi là sinh vật sống duy nhất đặt chân vào đây.

Sự âm u, tĩnh mịch bao trùm khiến cả người nổi gai ốc, nhưng sự mệt mỏi nhanh chóng chiến thắng. Tôi quyết định đi tắm để rũ bỏ bụi đường.

Buồng tắm nằm biệt lập ở góc phòng, rộng gần bằng một căn phòng ngủ thông thường nhưng mờ mờ ảo ảo. Bức tường đá xám lạnh lẽo phản chiếu thứ ánh sáng lập lòe từ một bóng đèn bé xíu. Ngay khi bước vào, âm thanh đầu tiên phá tan sự im lặng của đêm tối là tiếng nước chảy.
Tong... tong... tong...
Vòi nước bằng đồng rỉ sét trên bồn rửa mặt bị rò rỉ. Những giọt nước nặng nề rơi xuống lòng bồn đá, tạo nên những tiếng vang vọng, đều đặn đến đáng sợ. Tôi tiến lại gần, dùng hết sức vặn chặt van nước. Tiếng *tong tong* ngưng bặt. Tôi thở phào, quay lưng lại để xả nước vào bồn tắm lớn. Nhưng chỉ ba giây sau, ngay phía sau gáy tôi, âm thanh đó lại vang lên, chậm rãi và rõ mồn một.

Tong... tong... tong...
Tôi giật mình quay lại. Vòi nước vẫn khóa chặt, nhưng trên mặt nước tĩnh lặng của bồn rửa bắt đầu xuất hiện những gợn sóng tròn. Kỳ lạ thay, những giọt nước không phải rơi từ vòi xuống. Chúng đang nhỏ từ trên trần nhà tối tăm xuống, ngay vị trí mà tôi vừa đứng ban nãy.

Đúng lúc đó, tôi nhìn vào chiếc gương đồng ố vàng treo trên tường. Giữa những vệt ố mờ căm, tôi sững sờ nhận ra bóng chiếc sofa nỉ cũ ở phòng ngoài phản chiếu qua cửa buồng tắm đang mở toang. Trên lớp nỉ đỏ sờn cũ ấy, dường như có một vệt lõm sâu xuống, giống như có ai đó vừa mới ngồi xuống ngay vị trí tôi nằm lúc nãy. Và từ chiếc gương, tôi nghe thấy một tiếng thở dài thườn thượt, lạnh toát, vang lên ngay bên cạnh tai mình.

Tim tôi đập loạn nhịp. Tôi vội vã vơ lấy chiếc khăn tắm, lao nhanh ra khỏi phòng tắm rộng lớn và âm u đó.

Bên ngoài, chồng tôi vẫn đang nằm ngủ say trên chiếc giường gỗ lớn sau chuyến đi dài hơn 3 tiếng chạy xe từ Casablanca về Fez. Nhìn thấy gương mặt bình yên của anh, tôi cố trấn an bản thân rằng có lẽ mình quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác.

Chuyến đi này đâu chỉ có riêng tôi. Đi cùng vợ chồng tôi còn có hai cha con người bạn đồng hành. Người cha cỡ bằng tuổi chúng tôi, còn cô con gái năm nay 25 tuổi. Họ ở căn phòng đối diện bên kia khoảng giếng trời của Riad. Nghĩ đến việc có người quen ở ngay sát vách, nỗi sợ trong tôi vơi đi phần nào.

Tôi rón rén bước lại gần chiếc sofa nỉ đỏ để lấy chiếc áo khoác. Nhưng khi vừa chạm tay vào thành ghế, lòng bàn tay tôi cảm nhận được một sự ẩm ướt kỳ lạ. Tôi đưa tay lên mũi ngửi: đó là mùi nước rỉ sét, lạnh ngắt.

Rầm! Rầm! Rầm!
Tiếng đập cửa dữ dội từ phía ngoài hành lang vang lên cắt ngang bầu không khí đặc quánh. Chồng tôi giật mình choàng tỉnh giấc. Giữa đêm hoang vu của khu phố cổ Fez, tiếng hét thất thanh của cô con gái 25 tuổi nhà người bạn đồng hành vang lên từ phía bên kia giếng trời:

-Ba ơi! Cứu con! Có ai đó đang đứng trong phòng tắm của con!

Cô con gái 25 tuổi mặt tái mét, không còn một giọt máu. Đầu tóc sũng nước, bết chặt vào hai bên vai vì chưa kịp lau, hớt hải lao ra khỏi phòng như vừa trốn thoát khỏi một họng súng.
Chồng tôi và cha cô bé vội vã che chắn cho cô ấy rồi thận trọng bước vào bên trong để kiểm tra.
Cảnh tượng trước mắt khiến da đầu tôi tê dại.
Đúng là cái lavabo bằng đá cổ đang bị vòi nước xả chảy lênh láng. Nhưng khi tôi cúi người nhìn xuống phía dưới, tim tôi như ngừng đập: hoàn toàn không có ống tuyau nào gắn với cái lavabo đó cả. Đáng lý ra, nước phải tràn ra và chảy xối xả xuống sàn nhà, nhưng mặt đất lại khô ráo một cách bất thường. Thay vào đó, nước lại chảy ngược quy luật, nhỏ từng giọt đặc quánh, lạnh ngắt từ trên trần nhà tối tăm xuống lòng bồn đá.

Tong... tong... tong...

Tiếng động rợn người ấy y hệt như những gì tôi vừa nghe thấy trong phòng mình lúc nãy.

Cô bé hét lên run rẩy:
-Con không ở đây nữa đâu, mình đi hotel khác đi!

Nỗi sợ hãi tột độ bao trùm lấy cả bốn người. Không ai bảo ai, chúng tôi vội vã chạy xuống cầu thang dài hun hút để gọi người chủ cho thuê nhà.

Một lúc sau, ông ta xuất hiện từ bóng tối của tầng trệt. Ông khoác chiếc áo dài phủ đến tận gót chân. Trên đầu đội chiếc nón nỉ thêu hoa văn màu nâu sẫm, để lộ khuôn mặt già nua, nhăn nheo và nghiêm khắc đến lạnh lùng. Dưới ánh đèn lồng hiu hắt, cặp mắt ông sáng quắc lên như mắt một con diều hâu săn mồi ban đêm, găm thẳng vào chúng tôi đầy dò xét.

Không nói không rằng, ông ta lặng lẽ với lấy chùm chìa khóa sắt rỉ sét nặng nề, xỏ đôi dép da cũ kỹ rồi lầm lũi đi theo chúng tôi lên lầu. Tiếng dép lẹt quẹt của ông ta hòa cùng tiếng gió rít qua giếng trời đêm Halloween tạo nên một giai điệu chết chóc.
Khi đứng trước cửa phòng tắm kỳ quái đó, người chủ nhà dừng lại. Ông chậm rãi đưa cặp mắt diều hâu nhìn từ trần nhà xuống cái lavabo, rồi bất ngờ quay sang nhìn thẳng vào tôi:
-Có chuyện gì đâu!
Lạ quá lúc nãy không thấy những tuyaux phía dưới lavabo… nhưng bây giờ lại có đầy đủ cả, tôi và chồng nhìn nhau không tin vào mắt mình nữa!
Ông ta chỉ lạnh lùng buông một câu bằng chất giọng trầm đục:
-Chúng tôi sẽ đổi phòng cho các bạn.
Bốn người chúng tôi lấm lét nhìn nhau. Sợ hãi xen lẫn giận dữ.
Cô bé cố gào thét to vào mặt ông ta:
-Ông cho thuê cái kiểu phòng gì kỳ lạ vậy? Bây giờ lại đòi đổi phòng, liệu phòng mới có bảo đảm tốt hơn không?

Cái nhìn nghiêm khắc từ cặp mắt diều hâu của ông ta làm cô bé ngưng bặt.
Không một lời giải thích, ông ta quay người, chùm chìa khóa trong tay kêu loảng xoảng khi ông dắt chúng tôi sâu vào bóng tối.
Lần này, ông chỉ định hai căn phòng khác nằm tách biệt hoàn toàn: một phòng ở ngay đầu và một phòng ở tận cuối cái hành lang dài hun hút, tối tăm.
Khoảng cách xa xôi giữa hai căn phòng giữa đêm hoang vắng này khiến sự cô độc và bất an trong lòng chúng tôi tăng lên gấp bội.

Trước khi quay gót rời đi, người chủ nhà bỗng dừng lại. Ông chỉ ngón tay gầy guộc, khô khốc lên chiếc bàn gỗ đặt ở góc hành lang. Trên đó có một ấm nước bằng bạc cổ xưa chạm khắc hoa văn tinh xảo cùng bốn chiếc tách gốm nhỏ.

-Hãy uống nước trà lá thảo mộc này đi, nó sẽ giúp quý vị ngủ rất ngon và không mộng mị.
Ông ta nói, giọng điệu đều đều không cảm xúc:
-Nếu tối nay quý vị có nghe thấy tiếng động gì thì cũng đừng để ý, vì chúng tôi thường làm lễ ban đêm. Xin thông cảm nhé.

Bóng chiếc áo dài của ông ta đổ dài trên nền gạch rồi khuất hẳn sau khúc quanh hành lang, để lại một sự im lặng đến rợn người.
Đêm Halloween ở Fez lúc này đã về khuất. Trên chiếc bàn, ấm trà bằng bạc cổ tỏa ra một làn khói nghi ngút, mang theo mùi hương của các loại thảo mộc xứ Bắc Phi, thứ mùi ngọt lịm nhưng nồng hắc, ngửi vào liền thấy đầu óc có chút quay cuồng.

Hai cha con người bạn nhìn vợ chồng tôi với ánh mắt hoang mang. Liệu chúng tôi có nên uống thứ nước trà kỳ quái này để tìm kiếm một giấc ngủ bình yên, hay phải thức trắng đêm để canh chừng những "tiếng động từ buổi làm lễ ban đêm" mà ông chủ nhà vừa cảnh báo?

Đợi bóng chiếc áo dài của ông ta đi khuất hẳn và tiếng dép lẹt quẹt biến mất ở cuối hành lang, chúng tôi nhìn nhau rồi đồng loạt nháy mắt. Không ai dại gì mà uống thứ trà thảo mộc có mùi nồng hắc kỳ quái đó.
Thế nhưng, cái khát từ chiều đến giờ sau hơn 3 tiếng ngồi trên xe từ Casablanca về đây bắt đầu hành hạ chúng tôi. Cổ họng ai nấy đều khô khốc đến cháy bỏng như thể có cát sa mạc lọt vào bên trong. Không thể chịu đựng thêm, tôi đánh liều rót từ chiếc bình bằng bạc cổ xưa kia ra bốn tách nước nhỏ, trong vắt.

Chúng tôi vội vã uống cạn. Nước mát lạnh, tạm thời dập tắt cơn khát. Nhưng ác mộng chỉ thực sự bắt đầu từ đây.

Chỉ vài phút sau khi giọt nước cuối cùng trôi xuống cổ họng, một luồng khí lạnh đột ngột chạy dọc sống lưng tôi.
Hai mí mắt nặng trĩu xuống như có hàng tấn đá đè lên. Đầu óc tôi quay cuồng dữ dội. Cả bốn người chúng tôi nhìn nhau với ánh mắt lờ đờ, nhíu chặt lại vì cơn buồn ngủ ập đến một cách bất thường và tàn nhẫn. Chẳng ai còn sức để suy nghĩ xem liệu trong nước đã bị bỏ thuốc mê, hay do cơ thể đã hoàn toàn kiệt quệ sau chuyến đi dài.

Chúng tôi uể oải vẫy tay chào nhau, hai cha con họ lảo đảo đi về phía cuối hành lang, còn vợ chồng tôi bước vào căn phòng đầu tiên.

Vừa chạm lưng xuống giường, chúng tôi liền lăn ra ngủ, một giấc ngủ sâu đến mức đáng sợ. Nhưng đó không phải là sự bình yên.
Cơn mê sảng ập đến ngay lập tức. Trong bóng tối đen đặc của tâm thức, tôi vẫn nghe mồn một tiếng gió rít qua giếng trời, hòa lẫn với một thứ âm thanh rợn tóc gáy: tiếng đọc kinh rì rầm, đều đặn bằng một thứ ngôn ngữ cổ xưa đầy ma mị, lúc trầm lúc bổng như một bài hát gọi hồn. Đúng như lời ông chủ nhà đã nói, họ đang "làm lễ ban đêm".
Trong cơn ác mộng nửa tỉnh nửa mê, trần nhà cao hun hút bỗng biến mất, thay vào đó là hàng chục cặp mắt sáng quắc như diều hâu nhìn xoáy vào tôi từ trên cao. Rồi từ những góc tối âm u của căn phòng, từ chiếc sofa nỉ đỏ cũ kỹ, những cánh tay dài ngoằn ngoèo, gầy guộc như những cành cây khô vươn dài ra, quờ quạng trong không trung như muốn níu giữ, cào cấu lấy một hình bóng nào đó.

Tôi kinh hoàng nhận ra mình đang gặp ác mộng, tôi muốn tỉnh dậy, muốn hét lên để gọi chồng, nhưng toàn thân hoàn toàn tê liệt. Đôi mắt tôi không thể mở ra nổi. Trên ngực tôi, một áp lực ngột ngạt và nặng nề đè sụp xuống, hệt như có một thực thể vô hình đang ngồi dằm lên lồng ngực, bóp nghẹt từng hơi thở của tôi.
Giữa không gian đặc quánh mùi bùa chú và thảo mộc, tôi nghe thấy tiếng ú ớ nghẹn ngào đầy bất lực của chồng tôi ở ngay bên cạnh. Anh ấy cũng đang bị thứ gì đó đè chặt. Tôi cố hết sức bình sinh để đưa tay sang nắm lấy tay anh, nhưng mọi nỗ lực đều tan biến vào khoảng không. Ý thức của tôi lịm dần, rồi tắt lịm hẳn sau đó, chìm sâu vào một màn đêm đen không đáy...

Tia nắng gay gắt của buổi sớm mai tháng Mười xứ Morocco lọt qua giếng trời, đánh thức chúng tôi dậy. Đồng hồ điểm đúng 8 giờ sáng. Toàn thân tôi vẫn còn ê ẩm, đầu óc nặng trịch như vừa trải qua một trận chiến kéo dài trong mơ.
Nghĩ đến lịch trình tiếp tục tham quan Fez và những khu vực lân cận, vợ chồng tôi vội vã thu dọn hành lý rồi xuống sảnh để hội họp với hai cha con người bạn đồng hành.
Nhưng khi vừa nhìn thấy họ bước ra ánh sáng, vợ chồng tôi đều không khỏi bàng hoàng.
Cô con gái 25 tuổi bước đi với gương mặt phờ phạc, trên làn da trắng vốn mịn màng của cô giờ đây chi chít những vết mẩn đỏ sưng tấy như thể bị một đàn muỗi khổng lồ tấn công. Cô ấy vừa gãi vừa gượng cười, giọng nói vẫn chưa hết run rẩy:
-Cháu cũng không biết bị con gì đốt nữa, cháu đang phải bôi vội kem lên để cho những vết này xẹp đi đây....

Đáng sợ hơn cả là người bố. Khi ông ấy kéo tay áo lên, chúng tôi đều tái mặt: dọc theo hai cánh tay của ông là hàng trăm vết đỏ li ti, dày đặc như bị kim châm. Những dấu vết quỷ dị đó phân bổ đều đặn một cách bất thường, hệt như hình thù của những ngón tay gầy guộc quờ quạng, cào cấu trong cơn ác mộng nửa đêm của tôi.
Tôi nghĩ chắc đây là sự trừng phạt mà hai cha con phải chịu khi đã dám lên tiếng chống lại sự "đùa giỡn quá lố" của người chủ nhà tối qua.
Bốn người chúng tôi đứng giữa sảnh Riad cổ, lén nhìn lên tầng lầu tối tăm phía trên. Không ai dám ho he một lời nào về "buổi lễ ban đêm" hay thứ nước trà trong bình bạc cổ. Chúng tôi chỉ thì thầm, nói nhỏ với nhau bằng một sự nhẹ nhõm tột cùng:
-May quá... chúng ta chỉ ở Fez đúng một đêm này thôi.

Tất cả vội vã xách vali lao thẳng ra chiếc xe đang chờ sẵn phía ngoài Medina. Điểm đến tiếp theo trong hành trình tối nay sẽ là Marrakesh. Chúng tôi tự trấn an nhau và tràn đầy hy vọng rằng nơi đó chắc chắn sẽ tốt hơn, an toàn hơn.

Marrakesh là một thành phố du lịch hiện đại, sáng sủa và đông dân cư, chứ không giống như cái vùng Fez cổ kính, âm u, mang lại cảm giác ngột ngạt như ở giữa rừng sâu nước độc này.

Chiếc xe nổ máy, từ từ lăn bánh rời xa khu phố cổ 1.200 năm tuổi. Khi tôi ngoảnh đầu nhìn lại qua tấm kính phía sau, từ ban công cao hun hút của ngôi nhà Riad, bóng dáng người chủ nhà với chiếc áo dài phủ gót và chiếc nón nỉ màu nâu vẫn đứng đó. Cặp mắt diều hâu sáng quắc của ông ta nhìn chằm chặp theo chiếc xe của chúng tôi, nở một nụ cười bí hiểm.
Ông ta thừa biết, những vết kim châm trên tay người bố và vết đỏ trên mặt cô con gái không phải do muỗi cắn. Và ông ta cũng biết, thứ quyền năng cổ xưa ở Fez một khi đã chạm vào ai, thì dù có chạy đến Marrakesh hay bất cứ đâu trên thế giới này vào đêm Halloween... họ cũng sẽ không bao giờ thực sự thoát khỏi nó.

Tháng Mười năm ấy đã khép lại bằng một hành trình đầy thú vị nhưng cũng đầy ma mị. Đó là đêm Halloween duy nhất khiến tôi phải sởn tóc gáy mỗi khi hoài niệm, một chương ly kỳ mà tôi sẽ mang theo suốt cuộc đời rong ruổi này.

Sỏi Ngọc
Montreal Oct'26